

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

4. ČERVENCE 2024

číslo 6

DIVADLO OBECNĚ JE ZVLÁŠTNÍ PROFESE

rozhovor s režisérem a uměleckým šéfem Městských divadel pražských Michalem Dočkalem

Máte nějakou zkušenost s amatérským divadlem? Byl jste amatérským divadelníkem, než jste studoval na DAMU a pak se stal profesionálem?

Jasně, mám. Se spolužáky a kamarády jsme založili vlastní divadlo. A paralelně s tím jsme udělali s Davidem Czesanym a Martinem Dostálem v sedmnácti konkurz do amatérského studia Divadla na okraji v Rubínu. To byly moje formativní divadelní začátky. Bylo to pro mě strašně důležité, protože studio vedli Ondřej Pavelka a Eva Salzmánová a hrozně se tomu věnovali. V té době jim bylo nějakých šestadvacet, sedmadvacet, nám bylo sedmnáct a trávili jsme v Rubínu každý víkend. Bylo to hrozně intenzivní, inspirované divadly, řekněme druhé divadelní formy, a všechna cvičení a celý komunitní život byl velmi, velmi intenzivní. Taky to byla doba na začátku 80. let, kdy kolem moc věcí nebylo. A co bylo, to stálo za velmi málo. V divadle se před člověkem otevíral prostor svobody a kreativity a samozřejmě i prostor vztahů.

A kromě práce v amatérském studiu Divadla na okraji vás formovala nějaká divadla, soubory?

Zažil jsem inscenace Evalda Schorma na Zábradlí, Činoherní klub, z Brna HaDivadlo a Provázek a samozřejmě Divadlo na okraji. Ta na mě měla kulturní i společenský vliv. To se potom v roce 1989 projevilo tak, jak se projevilo.

Jakým způsobem si vybíráte projekty, tituly, to, na čem chcete pracovat?

V roce 1994 jsem udělal konkurz na uměleckého šéfa Divadla Komédie. Bylo mi 29 a najednou jsem si z povahy funkce mohl s nadsázkou říct, co jsem chtěl. A je to velká výhoda. Moc si toho vážím. I když někdy samozřejmě není ta svoboda bezesbýtku. Někdy musíte z pozice šéfa vybrat titul pro konkrétního herce nebo zacílit na větší masovost, ale to jsou spíše výjimky. Ale taky musíte vědět, co chcete, že? Ale jak říkám, výhody převažují.

Studoval jste i v Anglii, jaký druh divadla je vám nejbližší?

Věnoval jsem se i německé dramatice, třeba nedávno hře

Daniel Kehlmann Soused, ale jsem samozřejmě více orientovaný na anglosaskou dramaturgii. I Dan Příbyl, ředitel Městských divadel pražských, který mi před chvílí psal z Oxfordu. Jana Slouková odešla do Národního, tak to teď máme trochu nevyvážené v neprospěch německé dramaturgii. Ztratili jsme někoho, kdo se v ní skvěle orientuje, je jazykově vybavený a německé hry překládá.

A kdybych chtěl přímo nějaké zaměření, které je vám blízké bez ohledu na zemi původu?

To, co mě nejvíc baví, definoval dramaturg a překladatel Karel Kraus jako divadlo dramatu. To znamená divadlo, které je založeno na textu, na dramatickém textu. Není to nic výjimečného. Dělal jsem taky inscenace, které byly, řekněme výrazně stylizované, hudebně stylizované. Dělal jsem je a toho si velmi vážím. I operu na Nové scéně Národního divadla, což pro mě bylo něco úplně jiného, než jsem dělal.

Několik let nyní pracujete v Městských divadlech pražských ve dvojici s ředitelem Danielem Příbylem. Ví se o vás, že jste velmi náročný na spolupracovníky a herce. Je taková náročnost i tvrdost dnes nutná?

pokračování na straně 10...

JSME MOC RÁDI, ŽE NÁS TO TREFILO

Rozhovor s režisérem Stanislavem Olbrichtem

Autor Jaroslav Štěpaník je nám neznámý, můžete jej představit, má nějakou spojitost s vaším souborem?

Nemá, je to člověk, který nám nabídl svou hru, ta se nám zalíbila, a tak jsme se do ní pustili.

Proč oslovil zrovna DS Slavkov u Brna?

Bydlí v našem okrese, má k nám blízko a přes kamarády ze Slavkova nás kontaktoval. Svou hru nabízel nejdříve profesionálním souborům, které o ni neprojeví zájem nebo ji možná ani nikdo nepřečetl. Myslím, že pro nás to bylo štěstí, tento text je, myslím, velice dobrý a je z našeho regionu.

Jaké místo má hra tohoto typu ve vašem repertoáru?

Máme bohatý repertoár, ale tohle je svým způsobem výjimka, protože podobných textů z nedávné konkrétní historie moc není. Jsme moc rádi, že nás to trefilo.

A jaké další hry máte na repertoáru?

Děláme i muzikály, pohádky, vše, co

se nám líbí. Jsme amatéři, můžeme si vybírat.

V programu píšete, že vám jde o to, aby členové souboru měli smysluplnou volnočasovou aktivitu. Znamená to, že soutěžní divadelní přehlídky nejsou pro vás hlavní?

Nejsou pro nás to hlavní. Nyní jsme nějaké absolvovali, ale je to hlavně tím, že v Hodoníně máme kamarády, tak jezdíme na tamní regionální přehlídku. Mě osobně velice zaskočilo, že jsme byli vybráni na přehlídku celostátní úrovně.

Jak velká je vaše obec?

Pět, šest tisíc obyvatel. Je tam velká aktivita mnoha spolků. Hlavně sportovních, ale i muzikantů a dalších. Náš soubor má asi čtyřicet členů, takže v inscenaci František se účastní skoro všichni.

Máte v obci na starosti i jiné kulturní akce, kromě divadelních představení?

Ne, věnujeme se pouze divadlu. Velké akce se pořádají na místním

zámku. Staráme se pouze sami o sebe.

Jaké máte zázemí a podmínky pro divadlo?

Máme výborně vybavený kulturní dům, jak technikou, tak prostorově. Bohužel se nám tam teď nastěhovali sportovci, což je trochu komplikované. Dělají tam street dance s velkým hlukem a vyhánějí tím i hosty z místní restaurace...

Co dalšího máte v plánu?

Po prázdninách začneme nacvičovat Jiráskovu Lucernu, na což nám řeknou, pokud nějakou nešťastnou náhodou půjdeme na nějakou přehlídku (smích), že je to zastaralé. Ale podle mě je to krásný a pro amatéry velice vhodný kus. Je tam, stejně jako v našem dnešním představení, to češství, které je potřeba pořád povzbuzovat.

Pavčina Schejbalová

POZOR! I BRNO MÁ SVÉHO CIMRMANA – A ŽIJÍCÍHO!!!

Nejcennější na inscenaci sympatického kolektivu Divadelního spolku Slavkov u Brna František aneb „Divné fógl“ je bezesporu původní scénář autora Jaroslava Štěpaníka. Ten popisuje životní příběh Františka Vymazala, rodáka z Topolan u Vyškova, který celý svůj život prožil v Brně. Byl to samouk, soukromý učenec, filosof, polyglot a kdoví, co ještě. Pracoval jako korektor v novinách a známý byl svými jazykovými příručkami „snadno a rychle“, ve kterých nabízel vlastní metodu výuky jazyků. Za jeho života (1841 – 1917) vyšlo sto padesát jeho publikací, z větší části jazykové příručky. Svě i převzaté aforismy, břitké humorné sentence a postřehy vydával většinou knižně pod názvem „Zrnka“. Okolím byl považován za dobrého člověka, neškodného blázna s přízviskem „brněnský Diogenes“. Žil uzavřeně mezi knihami a vlastními úvahami. Veškerou mnohostrannou činnost tak ne náhodou připomíná známějšího Járu Cimrmana, o čemž je i zmínka v samotném scénáři. A jak už to tak bývá, přes svou pracovitost a píli zůstal do smrti zcela chudý.

Životní osudy Františka Vymazala tvoří kostru textové předlohy, která je ovšem umě a inteligentně obohacena o několik motivů, které přímo vybízí k zajímavému a neotřelému způsobu jevištního zpracování. Mám na mysli například postavu Hertu, která se do hlavního hrdiny zamiluje a pak ho prakticky celý příběh doprovází (byť jen v jeho mysli) jako jistá múza a zjeví se mu i v čase jeho smrti. Dalším průběžným motivem je postava Četníka – ten se s ním na začátku rozdělí o jídlo, v závěru ho odvede do vězení, ze kterého ho také propouští. Krásným a poetickým prvkem až hrabalovského stříhu jsou pak Františkovy promluvy s ptáky nebo jeho dojemný vztah k huse hostinské Alžběty. Zkrátka a dobře: scénář nabízí ke scénickému zpracování několik zajímavých témat a je poměrně skvělým odrazovým můstkem k vytvoření inscenace s tématem ústředním, pro které se režisér se svým týmem rozhodne.

Slavkovští ovšem této nabídce nevyužili a šli cestou pouhé reprodukce a ilustrace celkového příběhu. Jevištní zpracování vykazovalo malou divadelní zkušenost s takovouto látkou a místy byla patrná i jistá bezradnost. Divadelně to zajiskřilo jen při výstupu Knihkupce v podání Radima Kachlíře a také v samotném závěru inscenace, kdy byla finální scéna díky padajícím lístečkům „Zrnka“ z nebe na mrtvé tělo Františka povýšena režií na působivý obraz a díky dětem, které si přečetly jeden z lístečků „o smutku“ a s nezájmem jej zahodily, byl tento obraz ještě dále povýšen na metaforu o pomíjivosti našeho žití. Na „celovečerní“ inscenaci je to však zoufale málo...

Dále se již záměrně nebudu zabývat další analýzou inscenace František, protože jsme viděli sice divadelně problematickou, ale v zásadě poctivou a přemrštěných ambicí prostou práci divadla tzv. sousedského, které má v české divadelní kultuře důležitou a nezaměnitelnou funkci, a toho si upřímně vážím. A nemohou za to, že se ocitli na národní přehlídce amatérského činoherního divadla. Za to by měli nést plnou odpovědnost ti, kteří je sem nominovali...

Milan Schejbal

Mně je těch lidí líto. Oni to určitě dělají, jak nejlépe umějí a tam, kde to představení vzniklo, má určitě úspěch. Ale mám pocit, že sem se to nehodí.

Jarka ze Suchdola u Prahy

Nějak nemůžu pochopit, proč sem porota regionální přehlídky takovou inscenaci dokonce nominuje. Komu to má prospět? A není to první titul, u kterého mě to letos napadá. Jasně, že ne každá repríza se vydaří, ale tady chybějí úplně základy divadelní práce.

Pavčina z Prahy

Mně se na tom líbilo, že je to baví.

Lukáš z Prahy

Já mám teď něco strašně akutního v Budapešti, spěchám, omlouvám se...

Jan ze Slavičína

Mně to tom vadila jedna věc: regionální humor. Myslím, že byl pod úroveň souboru.

Pavel ze Suchdola u Prahy

ZAVOLEJTE, UDĚLÁME VÁM PROHLÍDKU

Rozhovor s režisérkou Terezou Gvoždiákovou a hercem Jiřím Nebeským

Monodrama je těžká disciplína. Jaké místo zaujímá ve vašem repertoáru?

T.G.: Ono to teď vypadá, že děláme jenom monodramata, ale neděláme, i když mou předchozí hrou byly Všechny báječné věci s Pavlem Volfem. Zkrátka jsem úplnou náhodou narazila na tuhle hru a řekla si: Jo, to je Boží a je jedno, že je to monodrama.

Pro vás je to první herecká zkušenost s monodramatem? A jaké to pro vás bylo?

J.N.: Ano, je. První reakce byla: wow, tak konečně budu ve středu pozornosti jenom já! Ale během zkoušení mi došlo, že to znamená, že cokoli se zkazí je moje a moje a zase jenom moje chyba.

Úplnou náhodou jste objevila hru k české premiéře. Jak k tomu došlo?

T.G.: Slyšela jsem ji na Spotify jako záznam hry z Broadwaye a naprosto mě dostala. Pamatuju si přesně místo, kde jsem v Kadani šla, kdy jsem se dozvěděla, co Alex řekne Arturovi. Zůstala jsem stát s pusou dokořán, oči plakaly...

Z prvních reakcí diváků se zdá, že hra víc emočně zasáhla ženy. Jak téma na začátku zaujalo vás, Jiří?

J.N.: Věděl jsem, že je to téma těžké. Měl jsem zrovna nejstaršího syna ve věku Lucy a hned jsem si to začal spojovat s ním. Terezka mi dlouho musela vysvětlovat – a podařilo se jí to – abych ho „vypustil“. Postupně do toho věku dorostly moje další děti, takže jsem tím prošel několikrát. Představa ztráty dítěte je příšerná, dotýkalo se mě to samozřejmě moc.

A teď odjinud. Představte nám trochu váš soubor z Kadaně. O jak velké město vlastně jde?

T.G.: Máme osmnáct tisíc obyvatel, jsme královské město, jedno z nejkrásnějších v České republice, rozhodně vás všechny rádi přivítáme, zavolejte, uděláme vám prohlídku.

J.N.: Náš soubor navazuje na tradici starého kadaňského divadla Slovan, před dvaceti lety jsme se rozhodli tradici obnovit.

T.G.: Oba jsme zakládajícími členy a letos slavíme výročí. Je nás zhruba třicet.

Jaké máte doma zázemí?

J.N.: V Kadani je prvorepublikový kulturní dům Orfeum, původně kino, skvělé zázemí. Správce, kulturní zařízení Kadaň, nám vychází ve všem vstříc.

T.G.: Pomáhají nám i v organizaci nesoutěžní přehlídky Kadaňský divadelní březien neboli Kadibřez neboli Kadák, kam zveme na každý březnový pátek divadla, která nás baví.

Jak dlouho už hrajete Vlnolam?

T.G.: Oficiální premiéra proběhla až letos v březnu. Moc rádi bychom teď více hráli, ale chápeme, že se to nehodí všude a na všech scénách a se všemi...

Jak se zbylých sedmadvacet členů souboru tváří na to, že hrajete zase monodrama? Co na to ženy v souboru?

T.G.: Myslíme na to. Právě chystáme novou hru, bude to komedie o nevěstinci z divokého západu a je pro pět žen!

Pavína Schejbalová

ZLOMOVÝ OKAMŽIK

Britsko-irský dramatik Simon Stephens rozhodně není v našem prostředí autorem neznámým. Vedle Denise Kellyho a Martina Crimpa dnes patří mezi pravděpodobně nejčastěji uváděné soudobé anglojazyčné dramatiky. Jeho hry se hrají po celé v Evropě, především pak v Německu, v Česku je znám zejména díky hře Punk Rock nebo dramatinizaci detektivního románu o autistickém chlapci Podivný případ se psem autora Marka Haddona.

Stephensova hra Sea Wall (v překladu Vlnolam) je z roku 2008 a jedná se v podstatě o monolog Alexe (třicátníka), který balancuje na hraně dvou témat: láska k rodině (ženě a dceři) a víra, respektive nevíra v Boha, která je předmětem Alexových úvah. Tento směr se však později ukazuje jako do značné míry „falešný“, neboť autor si tímto krycím manévrem připravuje půdu pro téma mnohem zásadnější. Tím je idealizace vzpomínek, faktu, že paměť a výklad minulosti, které pomáhají formovat náš současný úsudek, jsou velmi lehce infikovatelným, mazatelným a tudíž nespolehlivým médiem, na kterém se - ve snaze o vytěsnění traumat - dopouštíme deformace skutečnosti. Trauma duše ale idealizací nemizí, stejně jako nemizí nemoc z těla podáním medikamentu. Tak i Alexovy idylické vzpomínky na ženu a dceru zákonitě docházejí do bodu zvratu. Je to bod, v němž se člověk ocitá nahý, sám, bez víry a schopnosti nalézt řešení. Je to moment, v němž se „hroutí svět“, osobní dějiny, ale zároveň přichází nezkreslené a kruté poznání, v němž nezbývá než doufat a žít jakousi elementární nadějí: „Jen proto, že teď něco nechápeme, neznamená, že to jednou chápat nebudeme. Prostě to zatím nechápeme. Ale myslím, že jednoho dne to pochopíme. Doufám, že jo.“

Inscenace Divadla Navenek z Kadaně v režii Terezy Gvoždiákové si vystačí s velmi jednoduchou scénou (židle a stůl) a zcela prosta jakéhokoliv dalšího ornamentu plně stojí na hereckém výkonu Jiřího Nebeského. Ten hned od počátku prokazuje schopnost oslovit a vést obecenstvo (byť s handicapem nepatřičně nekomorního prostoru) příběhem muže, který ve svém vyprávění jen zdánlivě idylicky vzpomíná na svou rodinu a tchána Arthura, se kterým neustále polemizuje o existenci/neexistenci Boha. Zejména v první polovině zvládá měnit temporytmus inscenace a z jeho občasných zámlk a docela častých situačních střihů (které jsou dílem Stephensova textu) lze občas odušit, že se schyluje k něčemu překvapivému. Také se musí vyzdvihnout, že Nebeský ve své herecké interpretaci nic neilustruje, zejména když se ocitá v kůži jiné postavy než je samotný Alex a tyto přechody tak působí plynule i autenticky, aniž by pro nás přestal být Alexem. Nebeský působí jistě po technické stránce, takže jeho projev je současně civilní i srozumitelný, a to i v nepatřičně velkém sále scény Na Nové.

Úskalím inscenace však zůstává herecko-režijní výstavba a interpretace směrem k zásadnímu zlomu, v němž nás Alex seznamuje s tragickou událostí (úmrtí dcery) a následným krutým obviněním tchána Arthura. Přes pochopení k tendenci nepřehrávat (což je většinou ku prospěchu věci), tak - i přes výše zmíněné kvality - převládá dojem, že emoční zásah by mohl být o to silnější, oč pečlivěji by se pracovalo s inscenační režijně-hereckou strukturou a plastičtějším budováním vnitřního napětí k zásadnímu bodu zlomu.

Jiří Ondra

Pro mě to bylo zajímavé, ale vůbec se mě to nedotklo, naprosto mě to minulo.

Vlastik z Ústí nad Orlicí

Bylo to krásné, ztrácel jsem se v tom v pozitivním slova smyslu.

Filip z Náchoda

To nebylo divadlo. Mohli to číst. Nepomohli si žádnými divadelními prostředky, aby to rozhýbali, aby emoce přetekla přes rampu. Bylo to hezky, zřetelně, dojemně odříkané.

Martin z Prahy

Bylo to strašně krásné. Výborný herec a výkon, ale přesto se mi poprvé v životě stalo, že mi na konci nešlo tleskat...

Iveta z Vrchlabí

Rozmáhá se nám tu takový nešvar... mobily... co uděláme s těmi, kterým zazvoní?!

Karla z Odevšad

Z BUKOWSKÉHO JSEM TAM NEDAL ZDALEKA VŠECHNO

Rozhovor s hercem a režisérem Jaroslavem Střelkou

Proč je pro vás divadlo jednoho herce nebo velmi malého kolektivu tak přitažlivé?

Vždycky se sejdeme, vždycky máme čas a na všem se velmi rychle domluvíme. Když má soubor patnáct členů, musí domluvit termín hraní a musí všichni se vyjádřit. V tomhle je to určitě jednodušší. A zároveň se tady vytváří velmi silné kamarádství, protože se věnujeme jen sobě a zbyli jsme si.

S Pavlem Časarem jste zbyli už jen dva?

Původně nás bylo i dvanáct, patnáct a dělali jsme velké věci. No a postupně, jak odcházeli lidé na školy, ženili se, vdávali, práce, stěhování, tak najednou sedíme, koukáme a už jsme u toho stolu jenom dva. Náš styl one man show tomu nahrává.

Teď jste si udělal Bukowského. Několik let zpátky Ejsíky. Vás to rockerství a rebelství baví, co?

To máme s Pavlem podobně, společný cit pro muziku, poezii, literaturu. Takže na tomto pak stavíme. Konec konců nová věc, do které se teď pou-

štíme, je Bohumil Hrabal, což je můj pilíř, co se týká literatury a poetiky. Máme společný náhled a snadněji se nám pak tvoří.

Když jste pracoval na Bukowském, musel jste se hodně krotit, abyste tam třeba nedal z jeho literatury moc a nebál se něco hodit pod stůl?

Na to se mě právě lidi ptají, jestli tohle všechno je v té knížce. Říkám jim, že tam je toho mnohem víc. Ale když chce člověk přenést literární tvar na jeviště a má to trvat tak dlouho, aby udržel pozornost, je to samozřejmě hodně okleštěné. A pokud někdo má pocit, že to je hodně vulgární a sprosté, tak to vůbec. Rozhodně jsem tam nedal všechno.

To opravdu ne, sám vím, že Bukowski dokáže být ještě přímočařejší.

Nebylo mým záměrem to udělat co nejprostší, nejpoupatnější. Díval jsem se na to díval prostě jen svým pohledem.

A to byl jaký pohled?

Sny. A možnost uspořádat si život jinak, kdyby měl Chinaski tu možnost. A

chci se ptát dál, máme i my ostatní tu možnost a když ji máme, uděláme to?

Sám jste režíroval, sám v inscenaci hrál. Měl jste nějaké kontrolní cizí oči, které by vám inscenaci nějak uhlídaly?

To bude taková osobnostní onanie, že když si text píšu, tak to vidím na scéně a těžko bych se přizpůsobil někomu, kdo by to viděl třeba jinak. Když to napíšu, vidím, co se děje na scéně, co tu postavu obklopuje, jak se chová, jaká hudba tam zní, jaké světlo tam je. Ale samozřejmě třeba Pavel slouží k tomu, že mi během prvních repríz říká, co podle něj úplně nefunguje a malinko mě koriguje. Ale u svých věcí bych nikoho k režii nepustil.

Říkal jste, že se nyní chystáte na Bohumila Hrabala. O co přesně půjde?

Chtěl jsem sáhnout do něčeho, co jsem ještě nikdy nedramatizoval, ale zároveň vnímám třeba popularitu Slavností sněženek. Tak jsem si vzal první povídku z té knížky, což jsou Polomy v lese, které se ani ve filmu neobjevují.

Martin Rumler

DON'T TRY... NESNAŽ SE A NECH PRAVDU BÝT!

Divadelní soubor Broukocovo Kamdivadlo z České Kamenice odehrálo na národní přehlídce PIKNIK Volyně svoji inscenaci *Nenávidím tě, Bukowski!* Inscenace Jaroslava Střelky ložená na základě dramatinizace knihy Charlese Bukowského je intimní a zároveň maximálně otevřenou autobiografickou zpovědí nejen milostného života tohoto slavného, chtě nechtě, beatnického básníka.

Formou sofistikovaně vystavěné one man show pronikáme do jeho světa milostného i uměleckého. V duchu jednoho z nejslavnějších výroků Bukowského „Svět patří těm, co se neposerou!“ strukturuje inscenátor a interpret Střelka svou inscenaci do posledního detailu.

Zabydlí si prostor na jevišti pouze tím, co bude potřebovat a přes co nám bude Bukowského život a svět traktovat. Jde o ukázkovou práci s kombinací přirozeného hereckého světla se světem stylizovaným a atmosférotvorným. Krásná práce se zdánlivě nepatřičnou hudbou J. S. Bacha, kterou Bukowski tolik miloval, i velmi „zručná a poučená“ práce s dámskými kalhotkami vytváří velkou fugu Charlesova pudově obrazivého života. Člověka, který hlтал život s takovou náruživostí, až z toho bylo i jeho samotnému k zblití. Inscenace prostřednictvím výkonu Jaroslava Střelky ukazuje Bukowského bezuzdnou neomalenou hrubost i jeho bezbrannou zranitelnost.

Úchvatné obrazy autorského čtení nás berou s sebou do Spojených států a já mám pocit, jako bych s ním tu šňůru absolvoval. Ano, dnes jsem mohl hrdě a směle prohlásit: „Byl jsem u toho... tady a teď!“ Byl jsem u toho, když nablil do koncertního křídla i u toho, když se mu zase nepostavilo péro nebo když jako malé dítě bloudil tou „zasranou“ přírodou Utahu. A co to způsobilo? Je to tak prosté!

Kongeniálně organické prolnutí Střelkovy herecké osoby s Bukowského dramatickou postavou je místy až dechberoucí. V tomto ohledu je výkon Jaroslava Střelky heroický a suverénní, a přitom prostý, bez zjevné známky naduté okázalosti. Stačí „se nesnažit a nechat pravdu být“! A to daří Jaroslavu Střelkovi v jeho inscenaci báječně! Díky, díky, díky!

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 90%

Jaromír Hruška

Konečně opravdu dobré představení.

Vít z Rapšachu

Právě jsem si vzal od pana Tichého povídkovou buchtu, protože po tomto představení jsem na ni měl neodolatelnou chuť. Takže děkuju.

Štěpán z České Lípy

Je úžasné, co všechno dokázal odehrát v jednom člověku. Když srovnám ta dvě monodramata, tak toto bylo divadlo, zatímco to první úplně divadelní nebylo.

Pavel ze Suchdola (toho v Praze)

Jarda Střelka má téma, text, světla, hudbu a rekvizity a nebojí se je použít.

Martin z Prahy

No konečně. Divadlo, které mělo náboj, šmrnc a zároveň nesklouzlo jen k exhibování s vulgaritou. Možná mohl pan Střelka ještě víc rozehrát a dohrát to téma, jak se Chinaski vypořádá s Bukowskim, který z něj udělal prase.

Karel z Vršovic

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2024

MINISTERSTVO
KULTURY

Národní informační
a poradenské
středisko

N I
PO S
pro kulturu

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

Restaurace

Na Nové

SSaJS
VOLYNĚ

DIVADELNÍ SPOLEK
Piki
VOLYNĚ

JIMI
Textil®

ZMSERVIS

Rumpold
PART OF SAUBERMACHER

Zaneta
kosmetický salon a estetická medicína

HOORAY.cz
VÝROBA DÁRKŮ NA MÍRU

VOLYŇKA
ČESKO-ANGLICKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**VOŠ
SPŠ
VOLYNĚ**

BURKE CUP 2024: VARIANTA PUB QUIZ

Vzhledem k nepříznivému počasí a promáčenému trávníku se letošní Burke Cup odehrál v aréně Malého sálu. Šest tříčlenných družstev muselo oželeť tradiční náročné fyzické disciplíny a utkat se místo nich ve vědomostní soutěži. Loňský šampión, ambiciózní tým Brambůrky z Mostu, který celý rok trénoval běh, skok či hod kufrem na cíl, tak loňské prvenství neobhájil. V napínavém finálovém buchtovém penaltovém rozstřelu nakonec nad týmem Ženy zvítězilo družstvo Zrádci, které získalo hlavní cenu: pobyt na příštím Pikniku zdarma. Vítězům i poraženým gratulujeme a mosteckému týmu navrch posíláme pěknou písničku Loser od amerického zpěváka Becka!

...dokončení ze strany 1

Městská divadla jsou v současnosti velkou institucí, která má tři scény, takže ta produkce musí být docela velká. A to je jedna věc. Druhá věc je, že jsme přesvědčeni, že divadlo nedefinují premiéry a hraní ve večerním čase. Do té definice patří i speciální projekty, doplňující činnost. Takže jsme si dovolili udělat třeba tři site specific projekty, máme vzdělávací program, ukrajinský program, festival Nová komedie a podobně.

No, to není úplně málo.

A není to všechno, děláme herecké workshopy, dílny, divadelní pedagogiku. Jak říkám, myslím si, že taková instituce, jako je zřizované divadlo, ještě navíc s velkou výbavou tří scén v centru Prahy, to má za povinnost. Ale je to hodně práce.

Kdybyste teď potkal skupinu mladých lidí, kteří by se chtěli věnovat divadlu, herectví profesionálně, co byste jim řekl? Na co se mají připravit?

Určitě bych je varoval, že divadlo obecně je zvláštní profese. Třeba herectví dělají lidé, kteří to milují a zároveň to nedoporučují dělat svým dětem. Proč asi? Ve společnosti existují dynastie lékařů, právníků, ale divadelních je málo. To povolání má řadu nástrah. Je to neuvěřitelně krásná činnost, naplňující, ale i svým způsobem devastující nebo zatěžující psychicky. Neexistuje něco, čemu se v jiných zaměstnáních říká kariérní růst, respektive není to nijak zaručeno. Když dostanete Thálii, tak to vůbec neznamená, že příští rok dostanete nějaké pořádné role. Neříkám, že začínáte znova, ale minulé úspěchy vůbec nezaručují budoucí výsledek. Vaše práce je neustále hodnocena. A celá věc pak skončí s derniérou. Dočasná trvanlivost.

Navíc asi ve velmi konkurenčním prostředí.

Na DAMU je to ještě fajn, přijímáme odhadem tak sedm, osm procent přihlášených. To je první husté síto, po kterém ještě deset procent z přijatých odpadne. Není zaručeno, že někdo vystuduje takovouto školu a má práci. Anebo ji pár let má a pak se za ním zavře voda.

Martin Rumler

DIVÁCKÉ ŘADY PRO DNEŠNÍ DEN (PERMANENTKY)

ZELENÁ PERMANENTKA

17.30 Antonín Puchmajer D. S., Praha / Sklizeň

ŽLUTÁ PERMANENTKA

14.00 Antonín Puchmajer D. S., Praha / Sklizeň

BÍLÁ PERMANENTKA

17.30 Antonín Puchmajer D. S., Praha / Sklizeň

PROGRAM

Čtvrtek 4. července 2024

09.00 – 13.00

Semináře

13.00 – 14.00, Malý sál

Obědy

14.00 – 14.50, Pošumavská
tržnice

Antonín Puchmajer D. S., Praha /
režie: Martin J. Švejda a kol.
Martin J. Švejda, Kateřina
Rudčenková: **Sklizeň**

15.30 – 16.55, Na Nové
Divadlo V Roztocké, Jilemnice /
režie: Tomáš Václ

Anna Saavedra: **Kuřačky a spasi-
telky**

17.30 – 18.20, Pošumavská
tržnice

Antonín Puchmajer D. S., Praha /
režie: Martin J. Švejda a kol.
Martin J. Švejda, Kateřina
Rudčenková: **Sklizeň**

17.45 – 18.30, Malý sál
Diskuse (Kuřačky a spasi-
telky)

18.00 – 19.30, restaurace
Večeře

19.30 – 21.10, Na Nové
Divadelní spolek Vojan, Libice
nad Cidlinou / režie: Jaroslav
Vondruška
Marc Camoletti: **A do pyžam!**

22.00 – 23.30, Malý sál
Diskuse (Sklizeň, A do pyžam!)

Zpravodaj XXXII. celostátní přehlídky ama-
térského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2024.
Redakce: Johana Jurášová, Pavlína Schejbalová,
Jaromír "Kaťák" Hruška, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.